

Arrest

nr. 37 344 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Keniaanse nationaliteit dient op 21 december 2006 een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 32 695 het beroep tegen deze beslissing.

Op 3 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Op 14 oktober 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang omdat zij handelt binnen het kader van een gebonden bevoegdheid.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 25 juni 2009 de Commissaris-generaal verzoekster de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd en haar eveneens geen subsidiaire bescherming toekende. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 32 695 van 14 oktober 2009 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster dienden geweigerd te worden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster dus geen nut opleveren.

2.2. Verzoekster is in haar verzoekschrift de mening toegedaan dat het voorbarig zou zijn om haar uit het Rijk te verwijderen nu zij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en deze aanvraag nog hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een brief van 12 oktober 2009 gericht aan de burgemeester van de gemeente Anderlecht, maar zij voegt geen bewijs van aangetekende zending bij of een kopie van de aanvraag op basis van artikel 9bis zelf. Verzoekster voegt evenmin een bewijs toe dat zij een aanvraag zou hebben ingediend op basis van de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad merkt vervolgens op dat een eventueel ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

De Raad merkt tevens op dat waar verzoekster verwijst naar "*artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet*" en naar "*de instructie van 19 juli 2009 mbt de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 van de vreemdelingenwet*" zij hiermee lijkt aan te geven recht te hebben op een machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad merkt op dat onderhavig beroep is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en herhaalt dat er in casu geen bewijs voorligt dat verzoekster zulke aanvragen heeft ingediend.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

2.3. Verzoekster voert tenslotte de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster voert aan dat door de bestreden beslissing zij voorgoed gescheiden zal worden van haar vriend en familie hetgeen volgens haar een regelrechte inbreuk is op haar fundamenteel recht op privé-, familie- en gezinsleven. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich door dit bevel ongerechtvaardigd in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster gemengd, hetgeen niet echt noodzakelijk was in een democratische samenleving. Verzoekster houdt verder voor dat door de bestreden beslissing haar opnieuw een kans wordt ontzegd om met haar vriend op een duurzame wijze een gezin te vormen.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. In de gegevens van het dossier

bevindt zich geen enkel stuk waaruit blijkt dat verzoekster een gezin zou vormen met haar vriend. Verzoekster heeft deze situatie nog niet meegedeeld aan het bestuur. Ook in het verzoekschrift geeft verzoekster geen enkele concrete verduidelijking over haar vriend en op welke wijze en hoelang zij reeds met hem een gezin vormt. Er kan bijgevolg getwijfeld worden aan het feit of verzoekster en haar partner beschouwd dienen te worden als een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de Raad toch het volgende op. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een paspoort met een geldig visum en dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus gerechtigd was om haar een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster in België een vriend heeft, stelt haar niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België. Verzoekster kan nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht verkrijgen. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van haar levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de inmenging in haar gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan hetgeen wordt gesteld in punt 2.2. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET